

Sygn. akt V KZ 39/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 31 sierpnia 2022 r.,
w sprawie z zażalenia obrońcy skazanej **Z. K.** na zarządzenie Zastępcy
Przewodniczącego V Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł.,
z dnia 4 maja 2022 r., sygn. akt V WKK [...], o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku
Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 stycznia 2022 r. w sprawie sygn. akt V Ka [...],
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 4 maja 2022 r., sygn. akt V WKK [...], odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy skazanej Z. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 stycznia 2022 r. w sprawie sygn. akt V Ka [...] z uwagi na fakt, że dotyczy ona wyroku orzekającego karę grzywny samoistnej, a nie powołuje się na uchybienia wskazane w art. 439 k.p.k., z tego też względu jest prawnie niedopuszczalna - wobec treści art. 523 § 2 k.p.k.

W zażaleniu skarżący, nie godząc się z taką interpretacją i odwołując się do art. 523 § 1 i 2 k.p.k. zarzuca, że bezzasadnie przyjęto, że wniesienie kasacji jest niedopuszczalne - w sytuacji, gdy realia tej konkretnej sprawy, jej szczególny charakter i samoistność, naruszenie przepisów postępowania dowodowego przez Sąd odwoławczy oraz niewspółmierność kary i orzeczonej nawiązki, winny

przesądzać o przyjęciu kasacji do rozpoznania oraz o tym, że wyrok Sądu Okręgowego powinien ulec uchyleniu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Zarówno Konstytucja RP, jak i Kodeks postępowania karnego przyznają oskarżonemu prawo do obrony, ale też zakładają jako zasadę dwuinstancyjność postępowania karnego. Skarga kasacyjna jako dopuszczalna (ustawowo przewidziana) od orzeczeń prawomocnych sądu drugiej instancji nie jest skargą trzecioinstancyjną, lecz nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Może zatem podlegać ograniczeniom. Ograniczenia takie przewiduje m.in. § 2 art. 523 k.p.k. w odniesieniu do kasacji na korzyść oskarżonego, tak jak § 3 tego przepisu przy kasacji na niekorzyść danego podmiotu. Ograniczenia te stanowią wyjątki od reguły przyjętej w § 1 art. 523 k.p.k. i zakładają, że gdy chodzi o kasację od wyroku innego niż skazujący za przestępstwa na bezwzględnie wykonywaną karę pozbawienia wolności, a wnoszoną na korzyść oskarżonego - skarga taka może być wniesiona jedynie, gdy wskazuje na uchybienia z art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.), czyli dotyczy tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia nie uwzględnia ograniczenia wskazanego w art. 523 § 1 w zw. z § 4 pkt 1 k.p.k. Mówi się tu bowiem, że kasację na korzyść "można wnieść jedynie" w sytuacji opisanej w § 2 art. 523 k.p.k., a ograniczenie to "nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439". Ponieważ przedmiotowa kasacja wymogom tym nie sprostała, zasadnie odmówiono jej przyjęcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]